

[Miljøministeren]

se fra danske forbrændingsanlæg. Miljøstyrelsen har bedt kommunerne, der ejer disse anlæg, om at redegøre for, hvad de umiddelbart vil gøre for at begrænse dioxinforureningen fra anlæggene. Af de otte anlæg er fem nu enten lukket eller besluttet lukket inden for den nærmeste fremtid. For så vidt angår de øvrige tre anlæg forventer jeg, at der snarest vil blive truffet endelig beslutning om de nødvendige foranstaltninger. Jeg lægger imidlertid vægt på, at der sker en væsentlig reduktion af emissionen fra samtlige danske anlæg.

For det andet vil alle forbrændingsanlæg blive underkastet en miljøgodkendelse. Sidste år drøftede vi her i tinget spørgsmålet om miljøgodkendelse af ældre forbrændingsanlæg generelt. Jeg gav i den forbindelse tilsgavn om, at alle anlæg inden for en periode på højst 3 år vil blive miljøgodkendt. For at sikre dette har miljøstyrelsen udarbejdet forslag til bekendtgørelse om godkendelsesbehandling af de ikke-godkendte anlæg inden maj 1987. I denne forbindelse har jeg anmodet miljøstyrelsen om at fremme det iværksatte arbejde med en vejledning i begrænsning af forurening fra affaldsforbrændingsanlæg. Vejledningen skal foreligge i begyndelsen af 1987. Amtsrådene vil kunne støtte sig hertil, når de skal i gang med at meddele godkendelserne.

For det tredje har miljøstyrelsen igangsat et såkaldt emissionsmåleprogram, som skal være afsluttet i løbet af dette efterår. Det drejer sig om måling af dioxinudsendelse fra Amagerforbrændingen under forskellige driftsforhold og i udvalgte perioder af driftsåret. Disse målinger vil blive fulgt op af målinger af de forskellige andre typer forbrændingsanlægs emissioner.

For det fjerde har miljøstyrelsen igangsat undersøgelser af de tekniske og økonomiske aspekter omkring anvendelsen af de forskellige metoder til begrænsning af emissionen fra affaldsforbrænding af såvel partikelbundne som gasformige stoffer. Resultaterne af disse undersøgelser skal indgå i vejledningen, idet de bl.a. skal give grundlag for en mere sikker viden om metoderne til begrænsning af dioxinforureningen. Bortset fra de tidligere nævnte otte anlæg finder jeg det rimeligt og forsvarligt at lade gennemførelsen af forureningsbegrænsende foranstaltninger over for

eksisterende anlæg afvente dette vejledningsarbejde.

For det femte har jeg bedt om miljøstyrelsens stillingtagen til de allerede godkendte anlæg. Den tvungne godkendelsesordning omfatter som nævnt kun anlæg, der ikke tidligere er godkendt. Miljøstyrelsen vil derfor vurdere, om der også er behov for at tage forholdene for de allerede godkendte anlæg op til generel overvejelse. Denne vurdering vil finde sted, når arbejdet med vejledningen er afsluttet, det vil sige i løbet af 1986.

Problemerne med afbrænding af husholdningsaffald bliver ikke mindre, såfremt afbrænding finder sted i små anlæg under ukontrollerede forhold, snarere tværtimod. Jeg har derfor som det sjette nummer i rækken af initiativer bedt miljøstyrelsen om at tage initiativ til en begrænsning af forbrænding af husholdningsaffald o.lign. i små og mellemstore fyringsanlæg, herunder halmfyr og brændeovne.

Der skal ikke være tvivl om, at et af mine overordnede mål er at begrænse mængden af det affald, som produceres i vort samfund. Helt slippe for affald kan vi ikke. Vort affald skal bortskaffes på den miljømæssigt bedste måde. Det er, alt andet lige, ved forbrænding fremfor deponering – naturligvis under den klare forudsætning, at forbrændingen sker under miljømæssigt betryggende forhold.

I den forbindelse vil jeg gerne føje til, at den varme, der produceres ved forbrændingen, bør udnyttes. Vi kan ikke tillade os at sende kalorierne ud af skorstenene, men vi kan nedsætte den totale mængde affald, der skal bortskaffes, og det er vi godt i gang med. I efteråret 1983 fik vi en styrkelse af genanvendelsesloven. I dag genanvendes omkring en tredjedel af affaldet. Med den ny genanvendelseslov er der sat en lang række forsøg i gang. Det vil tage lidt tid, men jeg tror på, at vi kan få øget genanvendelsesprocenten, så vore affaldsmængder bliver mindre endnu.

Men vi må også til at se på, hvilke muligheder der er for gennem udvikling af nye emballagetyper eller på anden måde at begrænse dannelsen af dioxin, og det vil jeg anmode miljøstyrelsen om at overveje.

Vor viden om dioxin, og hvordan det opfører sig i miljøet, er, som jeg flere gange har nævnt, ufuldstændig. Det gælder også spørgsmålet om, hvorledes og i hvilket om-